Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ.	10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — *Ἐν Ἀθήναις, 29 Αὐγούστου 1909* — *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 39*

ΟΙ ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ E. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. *(Συνέχεια)*

— Ἄ, ἔτσι ; ἔκαμε σκεπτικὴ ἡ ἐξαδέλφη.

— Μάλιστα. Ὁ στρατηγὸς εἶχε μιὰ κόρη, καὶ τὴν κόρην αὐτὴν τὴν ἐπῆρε μαζῆ του ὁ θεῖός της. Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς, ἡ μεγάλη θεία μου, εἶνε ποῦ ὑπανδρεύθη ἐκεῖ-πέρα κάποιον Κορπανώφ,—βεβαιότατα τὸν πάππον σας !

Ὁ Αὔγουστος ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐξακολουθήσῃ, διὰ νὰ στηρίξῃ μὲ φανταστικὰς λεπτομερείας τὸν κάπως ἀπίθανον ἰσχυρισμόν του, ὅταν τὰ βλέμματά του ἐστράφησαν τυχαίως πρὸς τὸν Ἀντώνην.

Ὁ ὑπηρέτης παρηκολούθει τὴν συνομιλίαν μὲ γουρλωμένα μάτια, μὲ ἀνοικτὸν στόμα, μὲ ὄψιν ἀνθρώπου εὑρισκομένου εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἐκπλήξεως πρὸ τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς ἐκταφῆς στρατηγῶν καὶ μετανάστων, περὶ τῶν ὁποίων διὰ πρώτην φορὰν ἤκουε νὰ ὁμιλοῦν αὐτός, ὁ γηράσας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν Δυμπουᾶ καὶ κατὰ βάθος γνωρίζων τὴν γενεαλογίαν των !..

Τὸ μοῦτρόν του εἶχε γίνει τόσον ἀστεῖον, ὥστε ὁ Αὔγουστος ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτας, τόσῳ μᾶλλον καθόσον δὲν τῷ διέφευγεν ἡ αἰτία τῆς καταπλήξεως ἐκείνης.

Κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ διατηρήσῃ τὴν σοβαρότητά του, καὶ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ὑπηρέτην εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἰς τὰ καθήκοντά του, διέταξε :

— Ἀντώνη, τὴ σαλάτα.

— Τὴ βάλαμε στὴ σούπα, κύριε ! ἀπεκρίθη κατηγορηματικῶς ὁ Ἀντώνης, χωρὶς κἂν νὰ σκεφθῇ νὰ χαμηλώσῃ τὴν φωνήν του.

Ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς ἐκπλήξεως πεσὼν ἔξαφνα εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ μαγειρείου, ἄφισε νὰ τῷ διαφύγῃ ἡ ἀλήθεια ὁλόγυμνη !...Διότι ἦτο γεγονός : αἱ πατάται αἱ προωρισμέναι διὰ τὴν δευτέραν σαλάταν, ἑνωθεῖσαι μὲ τὰς προωρισμένας διὰ τὴν ὀμελέτταν, ἐχρησιμοποιήθησαν εἰς τὴν σούπαν. — Τότε φέρε τὸ γλύκισμα, ἐστέναξεν ὁ Αὔγουστος ἀπογοητευμένος.

Ὡρισμένως τὸ μενοῦ του εἶχεν ἀποτύχῃ καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

— Βλέπετε τί κακὸς οἰκοδεσπότης ποῦ εἶμαι ; εἶπε στραφεὶς πρὸς τὴν Κα Κορπανώφ.

— Μὰ εἶσθε νέος ἀκόμη, ἐξάδελφέ μου. Ἡ πεῖρα δὲν ἀποκτᾶται τόσον γρήγορα.

Καὶ ἀφοῦ ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, ἡ Μαρία-Σοφία ἠρώτησε :

— Οἱ γονεῖς σας ;...

Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ προχωρήσῃ, φοβουμένη μήπως ἤθελεν ὑπενθυμίσῃ λυπηρά... Διότι βλέπουσα ὅτι ὁ Αὔγουστος μόνος εἶχε φροντίσῃ νὰνεύρῃ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ μόνος τοὺς ὑπεδέχετο εἰς τὸ σπίτι του, ἡ Κα Κορπανὼφ εἶχεν ὑποπτεύσῃ ὅτι ὁ νέος δὲν θὰ εἶχε πλέον οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα.

Ἡ ἐρώτησις ἡ ἐμπεριεχομένη εἰς τὰς τρεῖς ἐκείνας λέξεις «οἱ γονεῖς σας», ἀνεστάτωσε καὶ πάλιν τὸν Αὔγουστον. Μὴ φαντασθεὶς ὅτι θὰ τοῦ τὴν ἔκαμναν, τουλάχιστον ἀπόψε, δὲν εἶχε προετοιμασθῇ κατ' οὐδένα τρόπον διὰ νὰπαντήσῃ. Μηχανικῶς, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἀντώνην, ὡς διὰ νὰ τὸν ἐπικαλεσθῇ μάρτυρα τῆς στενοχωρίας του.

Εἰς τὴν ἄφωνον αὐτὴν ἐπίκλησιν, ὁ γηραιὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος ἤρχισεν ἐπίσης «νὰ χάνῃ τὰ πασχάλαια», ὕψωσε πρὸς τὸ ταβάνι, εἰς κίνημα ἀπελπισίας, καὶ τὰς δύο του χεῖρας, ἡ μία τῶν ὁποίων ἦτο ὠπλισμένη μὲ τὸ κουτάλι τῆς κομπόστας.

«Εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ Αὔγουστος ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ ἀνέτως τοὺς ξένους του.. » (Σελ. 310, στ. α'.)

Δεῖγμα ἀδυναμίας καὶ ἀμηχανίας ἄκρας—τίποτε περισσότερον...

Πῶς τὸ ἐξήγησεν ὅμως ὁ Αὔγουστος; Πολὺ διαφορετικὰ βεβαίως, ἀφοῦ ἐν τῇ ταραχῇ του, ἐσκέφθη νὰ τὸ ἀντιγράψῃ! Καὶ πραγματικῶς, τὸ ἐμιμήθη εἰς τὴν ἐντέλειαν, τονίσας αὐτὸ καὶ μ' ἕνα ἀλγεινὸν στεναγμόν...

— Ἄ συγγνώμην, ἐξάδελφε! εἶπεν ἡ Κα Κορπανώφ μὲ φωνὴν πλήρη συγκινήσεως.

Ἔστρεψε πρὸς τὸν σύζυγόν της τὰ βελούδινα μάτια της, τὰ ὁποῖα εἶχον δακρύσῃ, καὶ οἱ δύο ἐκίνησαν περιλύπως τὴν κεφαλήν.

Τότε μόνον ὁ Αὔγουστος ἐνόησε ποίαν ἔννοιαν εἶχον δώσῃ εἰς τὸ κίνημά του ἐκεῖνο, εἰς τοὺς βραχίονας τοὺς ἀνυψωθέντας πρὸς τὸν οὐρανόν... Καὶ στραφεὶς ἔρριψε πρὸς τὸν Ἀντώνην βλέμμα τόσον θυμωμένον, ὥστε ὁ δυστυχὴς ὑπηρέτης ὀλίγον ἔλειψε νὰ ρίσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ πιάτον ποῦ ἡτοιμάζετο νὰ σερβίρῃ.

— Καὶ εἶσθε πρὸ πολλοῦ ὀρφανός; ἠρώτησεν ὁ Βλαδίμηρος μὲ στοργήν.

— Ἔξη χρόνια, ἀπεκρίθη ὁ Αὔγουστος, συλλογισθεὶς τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία πραγματικῶς πρὸ τόσου καιροῦ εἶχεν ἀποθάνῃ.

— Τώρα ἐννοῶ εἴπερ ποτε καὶ ἄλλοτε τὴν ἐπιθυμίαν σας νὰ συναθροίσετε τὰ διεσκορπισμένα μέλη τῆς οἰκογενείας, ὑπέλαβεν ὁ Κορπανώφ, τὸν ὁποῖον ἐνεθάρρυνε κάπως ἡ ἀρκετὰ μακρυσμένη ἐκείνη χρονολογία.

Ὁ Ἀντώνης περιέφερε τὸ γλύκισμα μὲ ὄψιν τραγικήν.

— Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ἐσυλλογίζετο, ἐνῷ ἔβαζεν ἀπὸ ἕνα κομμάτι γλυκίσματος εἰς τὰ πιάτα τῶν μικρῶν Κορπανώφ. Θὰ τὰ βροῦμε πολὺ σκοῦρα ἔπειτα!..Ποῦ νὰ φαντασθῶ πῶς μὲ τὸ νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ψηλά, θὰ ἔστελνα τὸν κύριο καὶ τὴ δεσποινίδα Ἐδὶθ στὸν οὐρανό...Ἀλλὰ τώρα πιὰ ἔγινε...Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω καὶ τὴν Ἀναστασία, μὴ μᾶς κάμῃ κανένα φάλτσο...Ἄχ, Θεέ μου! ποῦ ἀκούσθηκαν τέτοιες ἱστορίες! Καὶ μήπως ἀκόμη καταλαβαίνω πῶς ἔγιναν ὅλ' αὐτά;

Περὶ τὴν τράπεζαν ἐβασίλευε τώρα σιγὴ βαθεῖα, ὅπως εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁ Αὔγουστος ἦτο ἐντελῶς ἀνίκανος νὰ διατηρήσῃ τὴν συναναστροφὴν εἰς κάποιαν ζωηρότητα. Ἄλλαι σκέψεις, ἀκόμη ἀλγεινότεραι, κατεῖχον τὸ πνεῦμά του: Ποῦ θὰ τοὺς ἔβαζε νὰ κοιμηθοῦν τόσους ἀνθρώπους;

Δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του, παρὰ τρία μόνον κρεββάτια: τὸ ἰδικόν του, τὸ τοῦ ξενῶνος καὶ τὸ τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου Δυμπουᾶ. Πῶς νὰ κοιμηθοῦν ἐννέα ἄνθρωποι εἰς τρία κρεββάτια;

Ἂν τὰ ἐξέστρωναν, ἂν ἔβαζαν καὶ μερικὰ στρώματα κάτω, καὶ ἂν αὐτὸς κατέφευγεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς του;

Ὑπέβαλε τὰς σκέψεις αὐτὰς εἰς τὴν Καν Κορπανώφ, ἐνῷ ἔπαιρναν τὸν καφέ των εἰς τὸ σαλόνι.

— Ἐμεῖς φταῖμε πολύ, ποῦ δὲν σᾶς ἐγράψαμεν πόσοι εἴμεθα...Ἀλλ' εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὸ ζήτημα τοῦ ὕπνου εἶνε τόσον ἁπλοῦν, ὥστε δὲν τὸ ἐσυλλογίσθημεν οὔτε ἐγὼ οὔτε ὁ Βλαδίμηρος. Κοιμούμεθα ὅπως-ὅπως. Ἔτσι ποῦ τὰ οἰκονομήσατε εἶνε λαμπρά, ἐξάδελφέ μου.

Λαμπρὰ ναί, ἀλλ' αὐτὰ ἔπρεπε καὶ νὰ γίνουν... Ὁ Ἀντώνης βεβαίως θὰ ἔβαζε τὰ δυνατά του, ἡ Ἀναστασία ὅμως τί θὰ ἔκαμνε; Τίποτε, ἡ πεισματάρα!...

Ὁ Αὔγουστος ἦτο τόσον πεπεισμένος περὶ τούτου, ὥστε κατεξεκλάγη ὅταν, μεταβὰς νὰ δώσῃ τὰς διαταγάς του, τὴν εὗρε νὰ κάμνῃ ἄνω-κάτω τὰ δουλάπια, διὰ νὰ εὕρῃ τὰπαιτούμενα σινδόνια καὶ μαξιλάρια, δραστηριωτέραν καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὸν Ἀντώνην, μεταμορφωμένην τελοσπάντων τελείως!

Μόλις εἶδε τὸν νεαρόν της κύριον, ἤρχισε νὰ τῷ λέγῃ μὲ τὸ γλυκύτερον ὕφος της:

— Ἔχομε λοιπὸν τὴν τιμὴν νὰ φιλοξενοῦμε Ρώσσους, κύριε; Ἄχ, νὰ μὴ τῶξερα προτήτερα! Αὔριο θὰ ζητήσω συγγνώμην ἀπὸ τὴν κυρία γιὰ τὸ γεῦμά μου. Ρώσσους;! Μὰ ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ τοὺς Ρώσσους!

— Φυσικά, ἀπήντησεν ἀξιοπρεπῶς ὁ Αὔγουστος· ὅλοι οἱ Γάλλοι πρέπει νὰ γαποῦν τοὺς Ρώσσους, ἀφοῦ ἡ Ρωσσία εἶνε ἡ μόνη φίλη καὶ σύμμαχος τῆς Γαλλίας.

Καὶ ἐσυλλογίσθη: «Κρῖμα νὰ μὴ τὸ συλλογισθῶ ἀπὸ πρίν, νὰ κάμω ἔκκλησιν εἰς τὰ πατριωτικὰ αἰσθήματα τῆς μαγειρίσσης μου!..»

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ; ! ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀναστασία. Ἐγώ, ὅλη τὴν ὥρα ἔτρεχα πίσω ἀπὸ τάμάξια, ὅταν ἦλθε στὸ Παρίσι ὁ Τσάρος. Καὶ χάιδεφα τὸ σκυλί του, μάλιστα, καὶ ἔστειλα φιλιὰ στὴ μικρὴ πριγκίπισσα Ὄλγα... τί χαριτωμένο κοριτσάκι!.. Ἔπειτα, ἔχω κ' ἕνα ἐξάδελφο στὴν Κρονστάνδη.

— Ἐξάδελφο; ἠρώτησεν ὁ Ἀντώνης μὲ δυσπιστίαν.

— Μάλιστα' γυιὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μητέρας μου. Αὐτὸς μοῦ εἶπε ἕνα σωρὸ γιὰ τοὺς Ρώσσους, καὶ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ ποῦ τοὺς ἔγινεν ἐκεῖ πέρα, καὶ γιὰ τὰ γεύματα, καὶ γιὰ τὰ δῶρα...Λαμπροὶ ἄνθρωποι τελοσπαντων αὐτοί οἱ Ρῶσσοι!..Αὔριο θὰ ἡ γειτονιὰ θὰ τὸ ξεύρῃ πῶς ὁ κύριος συγγενεύει μὲ τὴ Ρωσσία! Καὶ ὁ κύριος μπορεῖ νὰ βασισθῇ 'ς ἐμένα γιὰ τὰ γεύματα' ἐγγυῶμαι πῶς θὰ εἶνε πρώτης τάξεως. Μά, ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὶς δὲν θὰ γυρίσουν;

— Τὸ περίμενα αὐτό! ἐψιθύρισεν ὁ Ἀντώνης.

Ὁ Αὔγουστος ἐσκέφθη, ὅτι τὸ ζήτημα ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀμέσως.

Καὶ μὲ νέον βλέμμα μισοφῆς πρὸς τὸν γηραιὸν ὑπηρέτην:

— Ὁ Ἀντώνης, εἶπε, ξεύρει ὅτι αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Ἐξ ἀβρότητος λοιπὸν πρὸς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Κορπανώφ, εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ κάμωμεν λόγον οὔτε περὶ τοῦ μπαμπᾶ οὔτε περὶ τῆς Ἐδίθ. Ὡς νὰ μὴν ὑπῆρχαν εἰς τὸν κόσμον. Ἐνόησες;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀναστασία, ἡ ὁποία, γνωρίζουσα ὅτι ὁ Ἀντώνης ἔχαιρε τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην τοῦ κυρίου του, ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸς ἤξευρε τῳόντι τὸν σοβαρὸν λόγον, ὁ ὁποῖος ἐκράτει τὸν κύριον Δυμπουᾶ μακρὰν τῶν Παρισίων.

Ἐπιτέλους τί τὴν ἔμελεν; Αὐτὴ εἶχε τοὺς Ρώσσους της· ἄλλο τίποτε δὲν ἤθελε!

Ἐνῷ ὁ Αὔγουστος ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σαλόνι, ἄπλωσε τὴν χεῖρα της καὶ τῷ εἶπε:

— Κύριε, μοῦ δίνετε λεπτὰ γιὰ ταύριανὰ ψώνια;

— Ὁρίστε εἴκοσι φράγκα.

— Εἴκοσι φράγκα;! Μὰ θὰ ἦταν θαῦμα θαυμάτων ἂν τὰ κατάφερνα καὶ μ' ἐξῆντα!..Εἴκοσι φράγκα! Φῶς φανερὸν πῶς ὁ κύριος δὲν ἔχει ἰδέα τί κοστίζει ἕνα καλὸ γεῦμα. Ἢ θὰ γίνουν τὰ πράγματα ὅπως πρέπει, ἢ...βγάζω τὴν ποδιά μου. Ὁ κύριος ἂς ἐκλέξῃ.

— Κάμε ὅ,τι θέλῃς, ἀπήντησεν ὁ Αὔγουστος, φοβηθεὶς τὴν ἀπειλὴν καὶ μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ συζητήσῃ περισσότερον. Πάρε ἑκατὸ φράγκα, καὶ ἄμα σοῦ τελειώσουν, μοῦ ξαναζητεῖς.

— Ὤ, δὲ θἀργήσω!.. ἐψιθύρισεν ἡ Ἀναστασία.

Μετὰ μίαν ὥραν τὰ κρεββάτια ἦσαν ἕτοιμα καὶ ὅλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δωμάτιά των.

Ὁποία ἀνακούφισις διὰ τὸν Αὔγουστον, νὰ εὑρεθῇ μόνος. Ἐπιτέλους! θὰ ἔμενε καὶ μίαν στιγμὴν ἥσυχος...

Ἀλλ' ὄχι ἀμέσως· ὄχι ἀπὸ τώρα... Ἰδού, κτυποῦν τὴν θύραν του.

Ἦτο ὁ Ἀντώνης, ὁ ὁποῖος ἔφερε τὸν λογαριασμὸν τῶν δαπανηθέντων διὰ τὸ γεῦμα.

Ὁ Αὔγουστος δὲν τῷ ἄφηκε καιρὸν οὔτε νὰνοίξῃ τὸ στόμα. Ἐστάθη ἐμπρός του μὲ σταυρωμένα χέρια καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐσένα: Γιατί μ' ἔκαμες νὰ πεθάνω τὴν οἰκογένειά μου;

— Μά, κύριε...μά, κύριε...σᾶς ὁρκίζομαι...δὲν ἐννοοῦσα αὐτό...ἐγὼ...ἐγώ...

— Ἐσύ, ἐσύ;..Ὡραῖα! Μ' ἔκαμες τώρα κ' ἐχώθηκα στὸ ψέμμα ὡς τὸ λαιμό.

— Πταίω κ' ἐγώ, κύριε, καὶ ἀναγνωρίζω πῶς ἔκαμα βλακεία. Ἀλλὰ σᾶς ὁρκίζομαι, ὅταν σήκωσα τὰ χέρια ψηλά, δὲν ἐννοοῦσα ἄλλο, παρ' αὐτό: «Καϊμένε μου κύριε Αὔγουστε! πῶς θὰ ξεμπλέξῃς τώρα;» Ἀλλὰ σεῖς νομίσατε πῶς μὲ τὸ νεῦμα σᾶς συμβούλευα νὰ...νὰ...

— Δὲν ἐνόμισα τίποτε ἀπολύτως. Σ' ἐμιμήθηκα μόνον χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, μηχανικῶς. Ποῦ νὰ φανταστῶ πῶς θὰ τῶπερναν ἔτσι;...

Ὁ Ἀντώνης περιέστρεφεν εἰς τὰς χεῖράς του τὸν λογαριασμόν, πολὺ στενοχωρημένος.

— Μὰ ἐπιτέλους, εἶπε μὲ ἀπόφασιν, μὴ δυνηθεὶς πλέον νὰ κρατηθῇ, δὲν θὰ μοῦ ἐξηγήσητε καϊμένα τί συμβαίνει; Θὰ ἔδινα τὰ μισὰ ἀπὸ τὶς οἰκονομίες μου, γιὰ νὰ καταλάβω μιὰ λέξι ἀπ' ὅλ' αὐτά.

Πολὺ καλά, θὰ τὰ μάθῃς χάρισμα, ἀπήντησεν ὁ Αὔγουστος, αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην νὰ μυήσῃ εἰς ὅλα τὰ συμβαίνοντα τὸν πιστόν του ὑπηρέτην, τὸν πολύτιμον αὐτὸν βοηθὸν καὶ σύμμαχον.

Καὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τῷ διηγήθη τὴν κωμικοτραγικήν του ἱστορίαν.

— Ἐννοεῖς τώρα, τῷ εἶπεν, πῶς ἡ τιμὴ μὲ ὑποχρεόνει νὰ ψεύδωμαι. Τιμὴ ὑποχρεόνουσα εἰς ψεῦδος εἶνε βέβαια ἀστεῖον πρᾶγμα. Καὶ ὅμως ἔτσι εἶνε!

Ὁ Ἀντώνης ἔξυνε τὸ κεφέλι του. Μὲ τὴν φυσικήν του εὐθυκρισίαν ἐσυλλογίζετο ὅτι μίαν ἡμέραν, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ὅλα αὐτὰ τὰ ψεύματα θὰ ἐφανερόνοντο. Καὶ τότε;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ

— Πόθεν μᾶς ἦλθες, μικρόν μου βρέφος; — Ἀπὸ τὸ Παντοχοῦ εἰς τὸ Ἐδῶ. — Ποῦ ηὗρες τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοὺς τοὺς κυανοῦς; — Τοὺς ἔπλασα εἰς τὸ κενὸν ἐνῷ διέβαινα ἀπὸ τὰ οὐράνια. — Ποῖος ἔκαμε τὸ μέτωπόν σου τόσῳ λεῖον καὶ τόσῳ ὑψηλόν; — Καθὼς ἐπροχωροῦσα, μ' ἐθώπευσε μία χεὶρ ὡραία καὶ ἁπαλή. — Πῶς ἔγεινεν ἡ παρειά σου ὡς ρόδον λευκὸν καὶ ζωντανόν; — Μ' ἔχει ραντίσει ἡ Ζωὴ μὲ ὕδωρ ἄγνωστον, ἀκατανόητον. — Καὶ πόθεν τὸ μειδίαμά σου τὸ τρισγηθόσυνον; — Μοῦ ἔδωσαν ἓν φίλημα περιπαθὲς τρεῖς ἄγγελοι. — Τὰ ὦτα τὰ κοράλλινα ποῖος σοῦ τὰ ἐπέτυχε; — Μόνα των ἐξεπρόβαλαν ἐνῷ ὡμίλει ὁ Θεός. — Ποῦ ηὗρες δὲ αὐτὰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς βραχίονας; — Στοργῆς περιπτύγματα εἶνε καὶ ἐπισφραγίσματα. — Καὶ πόθεν ἐξεπρόβαλαν οἱ πόδες σου οἱ θελκτικοί; — Ἀπὸ τὴν αὐτὴν Δεξαμενὴν ὁπόθεν καὶ τῶν Χερουβεὶμ αἱ πτέρυγες. — Καὶ πῶς τὸ συναισθάνεσαι ὅτ' εἶσαι σὺ ὅλα αὐτά; — Ἐσυλλογίσθη ὁ Θεὸς δι' ἐμέ, κ' ἐγὼ τὸ συλλογίζομαι. — Παμφίλτατον, πῶς τὸ ἐσκέφθης καὶ ἦλθες πρὸς ἡμᾶς; — Ἐσυλλογίσθη ὁ Θεὸς διὰ σᾶς, κ' εὐθὺς ἐκίνησα διὰ ἐδῶ.

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τοῦ George Macdonald].

Πα. ΔΡΑΚΟΥΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΛΙΛΙΠΟΥΤΕΙΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΘΕ κατ' αὐτὰς καὶ παίζει εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀρνιώτη ἕνας πολὺ παράδοξος μελοδραματικὸς θίασος: Οἱ Λιλιπούτειοι! — Πῶς; θἀνακράξετε, Λιλιπούτειοι; ἀποτελεῖται λοιπὸν ἀπὸ ἠθοποιοὺς *νάνους* ὁ θίασος αὐτός; — Ὄχι ἀγαπητοί μου· οἱ μικροσκοπικοί του τενόροι καὶ μπάσοι, οἱ τόσες-δὰ πριμαντονοῦλες καὶ κοντράλτες, δὲν εἶνε νάνοι, ἀλλ' ἀπλούστατα παιδιά, ἀγοράκια καὶ κοριτσάκια ἀπὸ 5 ἕως 14 ἐτῶν.

Ὑπάρχουν καὶ θίασοι καθαυτὸ νάνων, — ἀνθρώπων δηλαδὴ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἡλικιωμένων, οἱ ὁποῖοι δὲν μεγαλόνουν σωματικῶς, — καὶ ἕνας τέτοιος θίασος ἐπεσκέφθη κάποτε καὶ τὰς Ἀθήνας. Ἀλλ' αὐτὸς τοῦ Ἀρνιώτη εἶνε, καθὼς σᾶς εἶπα, θίασος παιδιῶν. Καὶ ὡς τοιοῦτος, ὑποθέτω ὅτι σᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον παρ' ἂν ἀπετελεῖτο ἀπὸ νάνους ἀληθινούς.

Τὰ καϊμένα τὰ παιδάκια!..Τὸ ξεύρετε ὅτι ηὗραν πολὺ κακὴν ὑποδοχὴν εἰς τὰς Ἀθήνας; Τὴν πρώτην βραδυάν, ποῦ ἔπαιζαν τὴν «Γκέϊσαν», τὰ ἐσφύριξαν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὰ μαξιλαρώσουν. Πολὺ ἀπαιτητικοὶ καὶ ἄδικοι οἱ Ἀθηναῖοι! Ἐπερίμεναν ἴσως νὰκούσουν μεγάλους καλλιτέχνας κ' ἐλησμόνησαν ὅτι εἶχαν ἐμπρός των παιδάκια πέντε καὶ δέκα χρονῶν... Ἡ ἐπιείκεια ἐπεβάλλετο, διότι τί ἀπαιτήσεις εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡλικίας; Ὁπωσδήποτε, ἡ «Γκέϊσα» ἐσώθη χάρις εἰς τὸν κωμικόν της, ἕνα χαριτωμένον παιδάκι ἑπτὰ ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὑπεδύθη τὸν Καρακάφαν, τὸν ἀκόλουθον τοῦ Μανδαρίνου, κ' ἔκαμε τὸν κόσμον νὰ γελάσῃ πολύ.

Τὰ παιδάκια τοῦ θιάσου εἶνε ὡςεκιτοπλεῖστον Ἰταλοί, ἀπὸ τὴν Σικελίαν καὶ ἀπὸ τὴν Καλαβρίαν. Ἀλλ' ἔχουν μαζί των καὶ μερικοὺς Γάλλους. Ἔξω ἀπὸ τὴν σκηνὴν ὁμοτάζουν μὲ μαθητὰς κανενὸς οἰκοτροφείου, καθὼς εἶνε ὅλα ὁμοιομόρφως ἐνδεδυμένα, μὲ ναυτικὰ φορεματάκια. Τὰ εὔμορφα μουτράκια εἰς τὸν θίασον αὐτὸν εἶνε σπάνια· τὰ περισσότερα εἶνε... ἀλλοίθωρα καὶ ἀσχημούτσικα. Ἀλλ' εἰς τὴν σκηνήν, μὲ διάφορα μέσα ἐξωραΐζονται, καὶ τὸ σύνολόν των, ὡς ἐμφάνισις, δὲν εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀνυπόφορον. Φυσικὰ δὲν τραγῳδοῦν εἰς τὴν ἐντέλειαν, οὔτε ὑποκρίνονται. Ὁπωσδήποτε ὅμως τραγῳδοῦν, παίζουν, καὶ αὐτὸ διὰ τὴν ἡλικίαν των, ὄχι μόνον εἶνε ἀρκετόν, ἀλλὰ καὶ ἀξιοπερίεργον καὶ ἴσως ἀξιοθαύμαστον.

Τοὺς Λιλιπουτείους ἠθοποιοὺς τοὺς φιλοδωροῦν συχνὰ μὲ . . . καραμέλλες· ἀλλ' ὄχι σπανίως τρώγουν καὶ ξύλον. Πότε διότι μαλόνουν μεταξύ των, — παιδιὰ δὲν εἶνε; — πότε διότι ἀργοῦν νὰ ἔλθουν ἢ νὰ ἐνδυθοῦν, πότε διότι λησμονοῦν νὰ...πλύνουν τὰ χέρια των. Συντάκτης τῆς Ἀκροπόλεως, — τὸ ἀγαπητόν μας *Κεντρί*, — διηγεῖται ὅτι τὴν Κυριακὴν τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥραν τῆς παραστάσεως, εἶδαν κ' ἔπαθαν ὡς νὰνα καλύψουν τὸν μικρὸν κωμικὸν διὰ νὰ παίξῃ τὸ μέρος του. Ὁ κατεργαράκος εἶχε καβαλικέψῃ ἕνα ποδήλατον καὶ εἶχε πάρῃ τοὺς δρόμους, μετὰ πολλὰ δὲ τὸν ηὗραν χαζεύοντα ἀπέξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸν ἔφεραν πίσω εἰς τὸ θέατρον, ὅπου...ἐφοβεῖτο νὰ μπῇ, διὰ νὰ μὴ τὶς φάγῃ...

Ὁ ἴδιος εἰς τὴν παράστασιν, ἐνῷ ἔπαιζε τόσον ὡραῖα τὸ μέρος του, ἐκινηγοῦσε νὰ πιάσῃ καὶ μίαν πεταλοῦδαν, ἡ ὁποία εἶχε ξεπέσῃ εἰς τὴν σκηνήν! Ἔπειτα, κατακουρασμένος ὁ δυστυχὴς ἀπὸ τὸ ταξεῖδι, ἐκοιμᾶτο εἰς τὰ πόδια του χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ δὲν ἐξυπνοῦσε παρὰ . . . ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα!

Νομίζετε ὅτι εἶνε εὐτυχισμένα αὐτὰ τὰ παιδάκια, ποῦ γυρίζουν τὸν κόσμον παριστάνοντα ὄπερες καὶ ὀπερέττες;

Πολὺ ἀμφιβάλλω! μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι εἶνε πολὺ δυστυχισμένα. Τὰ ἐκμεταλλεύονται οἱ γονεῖς των, οἱ συγγενεῖς των, καὶ τὰ κουράζουν ὑπὲρ τὴν ἡλικίαν των, ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ κερδίζουν ὀλίγα χρήματα.

— Δὲν σ' ἐμπόδισε ὁ πατέρας σου; ἠρώτησεν ὁ ρηθεὶς συντάκτης τῆς «Ἀκροπόλεως» ἕνα μικρὸν ἠθοποιὸν ἀπὸ τὸ Μονακό, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε τὸν θίασον ὅταν ἐπέρασεν ἀπὸ ἐκεῖ.

— Ὄχι, ἀπήντησε τὸ καλὸ παιδί· τοῦ στέλνω μάλιστα καὶ τὸ μισθὸ ποῦ παίρνω.

Πέντε χρονῶν παιδιὰ νὰ ἐργάζωνται μὲ μισθόν, νὰ ταξειδεύουν, νὰ κουράζωνται, νὰ εἶνε ὑποχρεωμένα νὰ παίζουν εὐθὺς μετὰ τὸ ταξεῖδι, νὰ κοιμοῦνται στὰ πόδια των, νὰ μανθάνουν *μέρη* καὶ νὰ τρώγουν ξύλο! Πολὺ σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον αὐτό, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

Τὸ θέατρον διὰ τὰ παιδιὰ εἶνε βέβαια μεγάλη διασκέδασις, ὅταν παίζουν κάπου-κάπου, ἐρασιτεχνικῶς. Ἀλλ' ὅταν τὸ ἔχουν ὡς ἐπάγγελμα, ὑποθέτω ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα βασανιστήρια. Δυστυχὴ καὶ ἀξιολύπητα παιδάκια! Καὶ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι τὴν πρώτην βραδυὰν οἱ Ἀθηναῖοι ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὰ μαξιλαρώσουν!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

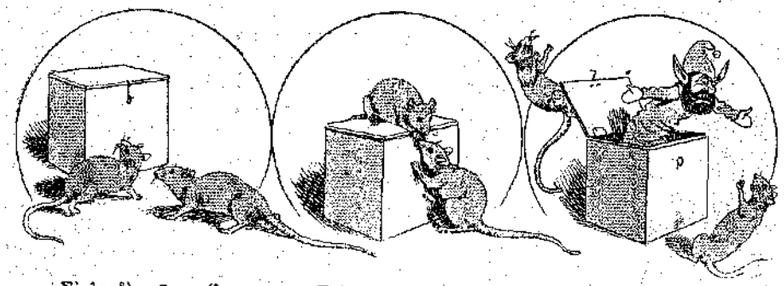

—Σὰ λαρδὶ μοῦ μυρίζει... —Στάσου κι' ἀνοιξε!... —Μάνα μου! Γάτος!...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΟΚΝΗΡΩΝ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. CHARLEVILLE]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 312.)

Μετ' ὀλίγον εἶπε:

— Ὥστε λοιπὸν θὰ βρεθῶ κεῖ-πάνω μαζὶ μὲ κατοίκους τῶν τόπων, ποῦ μόλις τοὺς βλέπαμε ἀπὸ μακρυὰ μὲ τηλεσκόπια, τῆς Ἀφροδίτης, τοῦ Ἄρεως, τοῦ Κρόνου μὲ τὸ δακτυλίδι του, καὶ τὰ λοιπά;

— Θὰ σὲ ὁδηγήσω εἰς τὸ ἑλληνικὸν τμῆμα, μὲ ἀνθρώπους ποῦ μιλοῦν τὴ γλῶσσά σου.

— Τόσο τὸ καλλίτερο. Γιατί ἐμένα, ξέρετε δὲν μοῦ παραρέσουν οἱ ξένες γλῶσσες...οὔτε τὰ γαλλικά, οὔτε τὰ λατινικά.

— Σία κι' ἀράξαμε! ἐφώναξεν ἔξαφνα ὁ παχὺς ἄνθρωπος.

Ἡ κρυσταλλίνη σφαῖρα εἶχε φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου της καὶ εἶχε πέσῃ εἰς τὴν ξηράν,—διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν «εἰς τὴν γῆν», ἀφοῦ δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐπὶ τῆς Γῆς,—χωρὶς νὰ πάθῃ τὸν παραμικρὸν κλονισμὸν τὸ περιεχόμενόν της.

Οἱ δύο ταξειδιῶται ἀπεβιβάσθησαν. Καὶ ὁ νεώτερος ἔρριψε γύρω του βλέμματα θαυμασμοῦ.

— Ὤ, τί ὡραῖα! τί ὡραῖα ποῦ εἶνε ἐδῶ! Οἱ κάτοικοι τῆς Γῆς δὲν φαντάζονται τέτοιο πρᾶγμα!

Εὑρίσκοντο εἰς μίαν πολὺ μεγάλην πλατεῖαν, φυτευμένην μὲ φουντωτὰ δένδρα, τῶν ὁποίων τὰ φυλλώματα εἶχον χρῶμα κυανοῦν. Εἰς τὰς τέσσαρας ἄκρας αὐτῆς τῆς πλατείας, ὑπῆρχον ἀναβρυτήρια ἀπὸ μάρμαρον ροδόχρουν λεπότατα σκαλισμένον. Τὸ νερὸν ἀνέβαινεν ὑψηλὰ καὶ κατέπιπτεν εἰς κρυσταλλίνην βροχὴν μέσα εἰς ἀργυρᾶς δεξαμενάς. Οὔτε ἴχνος λιθοστρώτου. Ὅλον τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ἀπὸ λεπτὴν ἄμμον, στιλπνὴν καὶ κιτρίνην.

— Σὰ χρυσάφι εἶνε, ἐψιθύρισεν ὁ Λελές, σκύπτων διὰ νὰ πάρῃ ὀλίγην ἀπὸ αὐτὴν τὴν χρυσόκονιν.

— Πραγματικῶς εἶνε χρυσάφι, ἀπεκρίθη ὁ ὁδηγός του μὲ ἀδιαφορίαν. Τὰ κάγγελα ποῦ περιτριγυρίζουν αὐτὴν τὴν πλατεῖαν εἶνε ἐπίσης χρυσᾶ. Καὶ τὰ σπίτια ποῦ βλέπεις ἐκεῖ πέρα, εἶνε κτισμένα μὲ κομμάτια χρυσάφι, ἄλλα μεγάλα κι' ἄλλα μικρά.

— Οἱ κάτοικοι αὐτοῦ τοῦ τόπου πρέπει νὰ εἶνε φοβερὰ πλούσιοι.

— Δὲν εἶνε οὔτε πλούσιοι, οὔτε πτωχοί. Ἔχουν ἁπλῶς ὅ,τι τοῖς χρειάζεται. Κάθε πρᾶγμα ποὺ βλέπεις εἶνε καμωμένον διὰ νὰ διατηρῆται αἰωνίως. Τὸ νερὸ αὐτῶν τῶν ἀναβρυτηρίων ἀνανεόνεται ἀκαταπαύστως· τὰ φύλλα αὐτῶν τῶν δένδρων δὲν ξηραίνονται ποτέ. Ἂν κόψῃς ἕνα, ἀμέσως ἐν ἄλλο θὰ φυτρώσῃ στὴ θέσι του.

— Ὑπάρχουν καὶ δένδρα *ὀπωροφόρα*; ἠρώτησεν ὁ Λελὲς ἐνθυμηθεὶς μὲ κόπον αὐτὴν τὴν λέξιν.

— Καὶ ὀπωροφόρα, καὶ ἀρτοφόρα, καὶ κρεατοφόρα, παντοφόρα μὲ μίαν λέξιν.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Θὰ ἰδῆς! εἶπε πάλιν ὁ θεός.

Ἐξῆλθον ἀπὸ μίαν θύραν τοῦ καγγελώματος καὶ εὑρέθησαν εἰς ἕνα πλατὺ δρόμον, τόσον μακρόν, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὸ τέλος του, μολονότι ἦτο εὐθύτατος. Τὸ ἔδαφος ἦτο ἐπίσης στρωμένον μὲ χρυσόκονιν. Τὰ σπίτια, ὁμοιόμορφα ὅλα, εἶχον τὰ τοιχώματα χρυσᾶ. Μεγάλα παράθυρα, μὲ πολύχρωμα γυαλιά, ἐξῶσται μὲ κάγγελα χρυσᾶ, θυρόφυλλα χρυσᾶ καὶ ἐλεφάντινα μὲ ὡραίας γλυφάς...

Ὁ θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν ἤγγισε μίαν ἐλεφαντίνην θύραν, ἡ ὁποία ἤνοιξε μόνη της. Εἰσῆλθον εἰς ἕνα εὐρύχωρον διάδρομον, ὅπου εὑρίσκετο μεγάλη κλῖμαξ ἀπὸ μάρμαρον λευκότατον. Χαλὶ ἐπίσης λευκὸν καὶ παχὺ ὡς προβιὰ ἐκάλυπτε τὰς βαθμίδας. Τὰ κάγγελα ἦσαν ἀπὸ μάρμαρον ὠχροπράσινον.

— Αὐτὴ ἡ σκάλα εὑρίσκεται ἐδῶ μόνον γιὰ εὐμορφιά. Θὰ πάρωμε τὸν ἀνελκυστῆρα. Σὲ ποιὸ πάτωμα ἐπιθυμεῖς νὰ κατοικήσῃς;

— Ἀφοῦ ὑπάρχῃ ἀνελκυστήρ, προτιμῶ νὰ εἶμαι κάπως ψηλά. Ἡ θέα θὰ εἶνε ὡραιοτέρα.

— Εἰς τὸ εἰκοστὸν λοιπόν;

— Ἂς εἶνε, εἰς τὸ εἰκοστόν.

Ὁ ἀνελκυστὴρ ἀνέβη γρήγορα κ' ἐσταμάτησεν ἐμπρὸς εἰς μίαν θύραν, ἡ ὁποία ἄνοιξε μόλις τὴν ἤγγισεν ὁ θεός.

— Βλέπω ὅτι οἱ ὑπηρέται δὲν παραχρειάζονται ἐδῶ! παρετήρησεν ὁ μικρός.

— Δὲν ὑπάρχουν ὑπηρέται. Κανεὶς δὲν ἐργάζεται εἰς τὴν χώραν τῶν Ὀκνηρῶν.

— Καὶ ποιὸς μαγειρεύει;

— Τὰ φαγητὰ γίνονται μόνα των.

— Καὶ τὰ πιάτα; ποιὸς τὰ πλένει;

— Μόνα των.

— Ἀλλὰ τὴ λάσπη, τὴ σκόνη...

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ λάσπη. Καὶ ἡ σκόνη φεύγει μὲ μίαν μηχανὴν καθαρισμοῦ ἐπίσης αὐτόματον... Εἰς τὸ Βασίλειόν μας, ὅλα τὰ πράγματα εἶνε καμωμένα οὕτω πῶς, ὥστε νὰ μὴν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ παραμικρόν. Φθάνει νὰ πατήσῃς ἕνα κουμπί, καὶ ἔχεις ἀμέσως ὅ,τι σοῦ χρειάζεται... Ἔλα νὰ ἰδῇς τὰ δωμάτιά σου.

Τὸ πρῶτον ἦτο σαλονάκι μὲ τόσην πολυτέλειαν ἐπιπλωμένον, ὥστε ὁ μικρὸς Λελὲς ἐντρέπετο νὰ τὸ θεωρήσῃ ἰδικόν του... Ἐθαύμαζε χάσκων τὰ χαλιά, τὰ παραπετάσματα, τὶς πολυθρόνες, τοὺς καναπέδες, τὰ διβάνια μὲ τὰ μαλθακὰ μαξιλάρια, τοὺς λυχνοστάτας τοὺς ἔχοντας σχῆμα κλάδων μὲ τοὺς ἠλεκτρικοὺς λαμπτῆρας τοὺς ἐν εἴδει καρπῶν, τοὺς ὑψηλοὺς καθρέπτας μὲ τὰ χρυσᾶ πλαίσια, ὅλα ἐκεῖνα τὰ βασιλικὰ ἔπιπλα, ποὺ δὲν τὰ εἶχεν ἰδῇ ποτὲ εἰς τὴν Γῆν, οὔτε εἰς τὰ πλουσιώτερα σπίτια.

— Δὲν γίνεται ὡραιότερο! Δὲν βλέπω ὅμως οὔτε βιβλία, οὔτε εἰκόνες, οὔτε ἀγαλματάκια, τίποτε ἀπὸ τὰ κομψοτεχνήματα ποὺ εἶνε φορτωμένα τὰ σαλόνια τὰ δικά μας.

— Τίποτε! Τὰ μόνα ἔργα τέχνης ἐδῶ εἶνε οἱ κορνίζες τῶν καθρεπτῶν, τὰ κάγγελα καὶ τὰ πολύφωτα, ὅλα χυμένα εἰς τὸ ἴδιον καλοῦπι. Δὲν ἔχομε οὔτε ζωγράφους οὔτε γλύπτας.

— Τί τοὺς θέλετε! Μιὰ καλὴ μαγείρισσα ἀξίζει περισσότερο.

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν μαγείρισσες. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐμποδίσῃ νὰ φᾷς καὶ νὰ πιῇς καλά... Καὶ ἔπειτα δὲν θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς, παρὰ νὰ ναπαυθῇς.

— Καὶ πραγματικῶς, ἔχω μεγάλην ἀνάγκην νὰ ναπαυθῶ. Ἔσπασα στὴ μελέτη γιὰ νὰ ἑτοιμάσω ἐκεῖνο τὸν παλιοδιαγωνισμό...

— Θέλεις νὰ ἰδῇς τὴν κάμαρά σου;

— Εὐχαρίστως.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς ἕνα κοιτῶνα, ὁ ὁποῖος ἦτο θεῖον. Καὶ πρῶτα-πρῶτα τὸ

κρεββάτι—πλατὺ καὶ μακρὺ κρεββάτι ἀπὸ συμπαγῆ χρυσόν, μὲ στρώματα καὶ σκεπάσματα ἀπὸ ἄσπρο σατέν, μὲ σεντόνια ἀπὸ λεπτὴν βατίσταν καὶ μὲ βαρειὰ παραπετάσματα, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦσαν νὰ κάμνουν νύκτα περὶ τὸν κοιμώμενον καὶ πολλὴν ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας. Τί ἐντρύφημα δι' ἕνα ὀκνηρόν! Καὶ ὁ τάπης, ἀνοικτοκύανος, ὅπως τὰ φύλλα τῶν δένδρων ποὺ εἶχαν ἰδῇ εἰς τὴν πλατεῖαν, ἦτο τόσον παχύς, ὥστε τὰ πόδια ἐβυθίζοντο εἰς αὐτόν, ὅπως εἰς στρῶμα πυκνῆς χλόης.

Παραπλεύρως εὑρίσκετο τὸ κομμωτήριον, τοῦ ὁποίου ὅλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν σκεπασμένοι ἕως ἐπάνω μὲ καθρέπτας. Λουτὴρ ἀπὸ μάρμαρον ροδόχρουν μὲ χρυσοῦς στρόφιγγας κατεγοήτευσεν ἰδιαιτέρως τὸν μικρὸν Λελέν.

— Θέλεις τώρα νὰ ἰδῇς καὶ τὴν τραπεζαρία;

— Ὤ, ναί... πολὺ εὐχαρίστως, ἀφοῦ μάλιστα ἄρχισα νὰ πεινῶ.

Ἡ τραπεζαρία δὲν ἦτο κατωτέρα τῶν ἄλλων δωματίων τοῦ διαμερίσματος. Παντοῦ πολυθρόνες, χαλιά, καθρέπται καὶ τέλειον σύστημα φωτισμοῦ. Εἰς τὸ τραπέζι, στρωμένον μὲ λεπτότατον ἀπὸ λευκὴν μουσελίναν τραπεζομάνδηλον, ὑπῆρχε μόνον ἕνα πιάτο.

— Εἰς τὸ σπίτι μας, παρουσιάζεται πάντα ἡ Κατερίνα καὶ μᾶς φωνάζει: «Τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμο!» ἢ «ἡ σοῦπα εἶνε στὸ τραπέζι!» — Ἐδῶ, πῶς μανθάνει κανεὶς ὅτι τὸ γεῦμα εἶνε ἕτοιμον;

— Ἄνοιξε τὸ παράθυρον. Ἡ τραπεζαρία βλέπει στὸν κῆπο. Κύτταξε. Ἂν καὶ εἴμεθα εἰς τὸ εἰκοστὸν πάτωμα, εἰμπορεῖς νὰ διακρίνῃς καθαρώτατα τί φέρουν ἐπάνω τους τὰ δένδρα, ποῦ σχηματίζουν μακρὰν τετραπλῆν δενδροστοιχίαν, συμμετρικήν, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους.

— Ἀλήθεια, βλέπω ὅλα τάντικείμενα, ὡς νὰ ἦταν ἐδῶ κοντά, δυὸ βήματα. Πῶς συμβαίνει αὐτό;

— Ὁ ἀέρας 'ς αὐτὸ τὸν πλανήτη εἶνε πολὺ διαυγής, καὶ γι' αὐτὸ φαίνονται ὅλα τόσον καθαρά.

— Ἄ, τί ἀστεῖο ποῦ εἶνε! Βλέπω ἕνα δένδρο φορτωμένο κοτόπουλα ψητά, καί... μοῦ τρέχουν τὰ σάλια.

— Πάτησε αὐτὸ τὸ κουμπί, ποὺνε στὸ παράθυρο καὶ πὲς «κοτόπουλο ψητό!» Ἓν ἀόρατο σύρμα θὰ σοῦ φέρῃ ὅ,τι ἐζήτησες.

Μόλις ἐπροφέρθησαν αἱ δύο λέξεις, καὶ τὸ κοτόπουλο ἦλθε κ' ἐμβῆκε μέσα στὸ πιάτο, ὑπὸ τὸ μαχαῖρι τοῦ Λελέ. Συγχρόνως ἀνέβλυσε μία σάλτσα ὀρεκτικωτάτη.

— Ἄχ, ἐξέχασα νὰ διατάξω ψωμὶ καὶ κρασί, ἐστέναξεν ὁ μικρός. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ συλλογίζεται ὅλα!

— Ἄλλη φορὰ νὰ λές: «Πρόγευμα ἢ γεῦμα πλῆρες!» Καὶ ὅλα θὰ σοῦ ἔρχονται μαζί. Ἔ, σήμερα θὰ κοπιάσῃς λιγάκι περισσότερο, ἀλλὰ σιγὰ-σιγὰ θὰ μάθῃς.

Ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ὁλόκληρον τὸ κοτόπουλο, καὶ ἤπιε θαυμάσιον κρασί, ὁ Λελὲς ἐπεθύμησε νὰ καταβῇ εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ διαλέξῃ τὸ ἐπιδόρπιόν του. Καὶ ἀμέσως ὁ ἀνελκυστὴρ τοὺς μετέφερεν εἰς τὸ κάτω πάτωμα, ὁπόθεν εὑρέθησαν εἰς τὴν τετραπλῆν δενδροστοιχίαν.

Ὁ μικρὸς λαίμαργος ἐξέβαλε κραυγὰς χαρᾶς βλέπων ὅτι οἱ κλῶνοι ἦσαν φορτωμένοι μὲ ὅ,τι ἐκλεκτότερον καὶ λεπτότερον ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ: τί φροῦτα ἔκτακτα, τί περάσια χονδρὰ σὰν μῆλα, τί φράουλες σὰν ἀχλάδια, τί τί... Καὶ ὅλα, ἐννοεῖται, μὲ λεπτότατα φλούδια καὶ χωρὶς κουκούτσια, διὰ νὰ μὴ λαμβάνῃ κανεὶς τὸν κόπον νὰ τὰ καθαρίζῃ. Τὸ ἄρωμά των ἐγέμιζε τὸν ἀέρα. Ὑπῆρχον ἐπίσης καὶ φροῦτα τοῦ θέρους καὶ φροῦτα τοῦ φθινοπώρου· δαμάσκηνα, σταφύλια, ἀχλάδια, μῆλα, μέσπιλα, ἀπ' ὅλα... Κατόπιν ἐπέρασαν εἰς τὸ τμῆμα τῶν γλυκισμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ Λελὲς ἐπροτιμοῦσε καὶ ἀπὸ τὰ φροῦτα. Τὸ δὲ πρῶτον ποῦ ἔκοψεν, ἦτο μιὰ μεγάλη σφαῖρα ἀπὸ σοκολάταν, ἡ ὁποία εἶχε μέσα μίαν κρέμαν ὠχροπράσινην.

— Θὰ εἶνε ἀπὸ φιστίκι! ἐψιθύρισε. Καὶ τὴν κατέφαγε μὲ ἡδονήν.

Ἄλλα μπομπόνια, ρόδινα, λευκά, κίτρινα, μαῦρα, μὲ βανίλλιαν, μὲ φραγκοστάφυλον, μὲ λεμόνι, μὲ καφέν, διεδέχθησαν τὸ πρῶτον. Ἔπειτα ἄρχισαν οἱ καραμέλες, τὰ καθουρδισμένα ἀμύγδαλα, τὰ φουντούκια, κτλ. Καὶ μόλις ἔκοπτες ἕνα, ἀμέσως ἐξεφύτρονεν εἰς τὴν θέσιν του ἄλλο. Αὐτὸ προπάντων διεσκέδαζε τὸν Λελέν.

Ἐπὶ τέλους, ἠσθάνθη ὀλίγον βάρος εἰς τὸ στομάχι... Καὶ μὲ ἀδιαφορίαν, σχεδὸν μὲ ἀηδίαν, ἐπέρασεν ἀπὸ ἕνα δένδρον φορτωμένον ὅλῳ *φρυγανιὲς* μὲ φροῦτα καὶ μὲ κρέμαν.

Χάρις εἰς τὸν ἀνελκυστῆρα, ἐπανῆλθον γρήγορα εἰς τὸ εἰκοστόν.

— Ἐπαράφαγα, αἰσθάνομαι βάρος καὶ νύστα, ἐψιθύρισεν ὁ Λελὲς ἐξαπλωνόμενος εἰς μίαν μεγάλην πολυθρόναν.

— Τὸ ἐναντίον θὰ μ' ἐξέπληττεν, ἀπεκρίθη ὁ θεός, ὁ ὁποῖος ἐπίεσεν ἐν κομβίον καὶ ἐνεφανίσθη ἕνας χρυσοῦς δίσκος.

Δὲν εἶχεν οὔτε τσαγιέραν, οὔτε ζαχαριέραν. Μόνον ἕνα χρυσὸ φλυτζάνι γεμάτον τσάι εὐῶδες, ζαχαρωμένον καὶ ζεστὸν ὅσον ἔπρεπε.

— Συνῆλθα λιγάκι, εἶπεν ὁ Λελές. Ἂς εἶνε, ἄλλη φορὰ θὰ τρώγω λιγώτερο. Μὰ σήμερα δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ. Στὸ σπίτι μας, ἡ μαμμὰ στὴ χάσι καὶ στὴ φέξι μοῦ δίνει δυὸ-τρεῖς σοκολατίτσες. Τὶς γιορτές, τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, μᾶς στέλνουν φοντὰν καὶ κάστανα γκλασέ, ἀλλὰ τὰ διατηροῦμε πολύ. Κάθε φορὰ μᾶς δίνουν ἀπὸ τόσο λίγο, ποῦ δὲν καταλαβαίνουμε καλὰ-καλὰ οὔτε τὴ γεῦσί τους.

«Πολὺ περίεργο! ἀνέκραξεν ὁ Λελὲς ἔκπληκτος . . .»
(Σελὶς 322, στ. α'.)

— Ἐδῶ θὰ ἔχῃς ὅσα θέλῃς, κι' ἀκόμα παραπάνω!.. Τώρα θὰ σὲ ἀφίσω.

— Πῶς; θὰ μείνω ὁλομόναχος ἐδῶ;

— Δὲν θὰ εἶσαι μόνος. Ἔχεις πολλοὺς γείτονας. Θὰ σοῦ φανοῦν μόνον κάπως παράξενοι, γιατὶ οἱ τελευταῖοι ποῦ ἦλθαν ἐδῶ, ἦλθαν μεταξὺ τοῦ 1850 καὶ τοῦ 1869. Ἀπὸ τότε, δὲν ξαναδεχθήκαμε κανένα ἀπὸ τὴ γῆ σας, ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι πλανῆται μᾶς εἶχαν προμηθεύσῃ μεγάλην ποσότητα Ὀκνηρῶν.

— Θὰ προτιμοῦσα καλλίτερα τὴ δική σας συντροφιά. Τὴν ἔχω πιὰ συνειθίσῃ. Σᾶς παρακαλῶ, μείνετε ἀκόμη λίγο.

— Ἄ, ἔχω πολλὲς δουλειές. Πρέπει νὰ τρέχω εἰς τὴν ἐπίκλησιν ὅλων

τῶν κατοίκων τοῦ σύμπαντος. Ἔχω, βλέπεις, ἕνα ἐπάγγελμα, μολονότι εἶμαι ὁ πρῶτος τῶν Ὀκνηρῶν.

— Ὦ, δὲν πιστεύω νὰ εἶνε πολὺ κουραστικὰ τὰ ταξείδια σας μὲ τὴ «σαπουνόφουσκα»! Ἔπειτα βλέπετε ἕνα σωρὸ χῶρες. Θὰ ξαναπᾶτε στὴν Ἑλλάδα;

— Ὄχι πρὶν ἀπὸ δύο τρία χρόνια. Γιατί ρωτᾶς;

— Ἤθελα νὰ εἶχα ἐδῶ μερικοὺς συμμαθητάς μου. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ τοὺς ἀρέσει ἐπίσης νὰ μὴ κάμνουν τίποτε καὶ νὰ καλοτρώγουν. Θὰ ἦσαν τόσον εὐτυχεῖς νὰ ἔζοῦσαν μαζί μου!

— Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ παιδιά. Σὺ ἔγινες δεκτὸς κατ' ἐξαίρεσιν. Μόλις καὶ μετὰ βίας οἰκονομοῦμε τόπο διὰ τοὺς μεγάλους.

— Μὰ πότε θὰ πεθάνουν;

— Δὲν πεθαίνουν! Κάθε ἄνθρωπος μένει αἰωνίως εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, χωρὶς νὰ γηράσκῃ, χωρὶς νὰ ἐξαντλῆται.

— Ποῦ θὰ 'πῇ ὅτι ἐδῶ εἶνε ἡ Αἰωνιότης. Τί εὐτυχία! Νὰ μένῃ κανεὶς πάντα νέος, νὰ μὴν ἐργάζεται, νὰ καλοτρώγῃ καὶ νὰ καλοπίνῃ!

— Ὥστε, δέχεσαι νὰ μείνῃς ἐδῶ γιὰ πάντα;

— Πολὺ εὐχαρίστως.

— Συλλογίσου ὅσο εἶνε ἀκόμη καιρός. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μετανοήσῃς;

— Κανείς!

— Ἠούρεις, ἄμα πῆς τὸ ναί, δὲν θὰ μπορέσῃς ποτὲ πιὰ νὰ ξαναγυρίσῃς στὴ Γῆ.

— Τόσο τὸ καλλίτερο!..Νὰ χαθῇ κι' αὐτὴ ἡ Γῆ! Ὡραία ζωή, μὰ τὴν ἀλήθεια 'κεῖ κάτω! Αἰωνίως μελέτη, ἀκόμη καὶ τὶς γιορτές. Μαθήματα, βαθμοί, ἐξετάσεις,τιμωρίαι, ἐπιπλήξεις, παρατηρήσεις, κοροϊδίες!.. Μπᾶ ποῦ θὰ ξαναγυρίσω ποτέ μου! Ἐδῶ θὰ μείνω γιὰ πάντα, εἰς τὴν χώραν τῶν ἀπολαύσεων!

— Τὸ λέγεις ἐν πεποιθήσει;

— Ναί.

— Τὸ ὀρκίζεσαι;

— Τὸ ὀρκίζομαι.

— Ἂς γίνῃ λοιπὸν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου.

Ὁ θεὸς ἐξηφανίσθη ὡς διὰ μαγείας. Ὁ Λελὲς ἔμεινε μόνος.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ἤρχισε νὰ γδύνεται διὰ νὰ κοιμηθῇ. Μόλις ἄγγισε τὸ πρῶτον κομβίον τοῦ φορέματός του, παρετήρησεν ὅτι ἐβγῆκε μόνον του ἀπὸ τὴν κομβότρυπαν. Καὶ ὅλα τὰ ἄλλα κομβία ἔκαμαν τὸ ἴδιον. Τὰ φορέματά του ἐβγῆκαν μόνα των, ἐδιπλώθησαν τακτικὰ κ' ἐτοποθετήθησαν εἰς ἕνα διβάνι.

— Πολὺ περίεργο! ἀνέκραξεν ὁ μικρός, ἔκπληκτος.

Τὰ κλινοσκεπάσματα ἀνοιξαν μόνα των. Ἕνα μακρὺ νυκτικὸν περιετύλιξε τὸ κουρασμένον σῶμα τοῦ παιδίου· ἔπειτα ἦλθεν ὁ ὕπνος, ὕπνος βαθύς, τὸν ὁποῖον κανὲν ὄνειρον δὲν ἐτάραξε.

Ὅταν ὁ Λελὲς ἐξύπνησε, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας τὸν προσέβαλε, μ' ὅλην τὴν πυκνότητα τῶν παραπετασμάτων.

— Τί θὰ κάμω τώρα; ἠρώτησε τὸν ἑαυτόν του.

Ἡ ἀπάντησις ἦλθε φυσικωτάτη:

— Τὸν πρωϊνό μου ὕπνο!

Ἐν τούτοις ἄφισε τὴν ὀριζόντιον θέσιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ σηκωθῇ.

Μόλις ἐπάτησε τὸ πόδι του εἰς τὸ χαλί, τὸ κρεββάτι του ἐτινάχθη, ἐξεστρώθη κ' ἐστρώθη πάλιν μὲ ταχύτητα ἔκτακτον.

— Ἄλλο θαῦμα πάλι! οὔτε στὸν Κινηματογράφο δὲν τὸ εἶδα! ἐσυλλογίσθη ὁ Λελές. Καὶ τώρα, ἂς προγευματίσω. Ὄχι, καλλίτερα πρῶτα ἕνα λουτρό.

Τὸ λουτρόν, τὸ πρόγευμα καὶ περίπατος εἰς τὸν κῆπον ἀπησχόλησαν τὰς ὥρας του ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ ἀπόγευμα ὁ Λελὲς ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς πόλεως. Ἀπὸ τὸ παράθυρόν του εἶχεν ἰδῇ ὅτι οἱ δρόμοι της ἦσαν ἀπέραντοι. Καὶ ὅλοι ἐπροχωροῦσαν κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν. Ἦτο ὡς γιγαντιαῖος τάπης τοῦ ὁποίου αἱ παράλληλοι γραμμαὶ ἐξετείνοντο ἐπ' ἄπειρον. Ἄλλη πλατεῖα δὲν ἐφαίνετο, παρὰ ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν ὁ θεὸς τῶν Ὀκνηρῶν εἶχεν ἀποβιβάσῃ τὸν μικρόν του φίλον. Ἡ πλατεῖα αὐτὴ ἦτο οὕτως εἰπεῖν ἡ εἴσοδος τῆς πόλεως.

Μετὰ μακρὸν περίπατον, ὁ Λελὲς παρετήρησεν ὅτι ὅλαι αἱ οἰκίαι καὶ ὅλοι οἱ δρόμοι εἶχαν τὸ ἴδιον ἀκριβῶς σχέδιον. Οὔτε κατάστημα, οὔτε μαγαζί, οὔτε κἂν κιόσκι, πρὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἠμποροῦσε νὰ χαζεύσῃ κυττάζων τὰς χρωματιστὰς εἰκόνας τῶν περιοδικῶν καὶ τῶν ἐφημερίδων,ὅπως ἔκαμνε συχνὰ ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον. Ἡμέρα ἐφάνη μακρὰ εἰς τὸν νέον κάτοικον τοῦ πλανήτου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΑΛΑΜΙΑ

—Γιατί, παραπονιάρα καλαμιά,
Σύσσωμη παραδέρνεσαι στ' ἀγέρι
Καὶ βόγγεις μοναχὴ στὴν ἐρημιὰ
Σὰν νὰ σὲ ξεριζώνῃ κάποιο χέρι;

Στὴν ἀκροποταμιὰ πές μου γιατί
Ξυλιάζει κούφιο κάθε σου καλάμι
Καὶ σκύβει ὁρμητικὰ σὰν νὰ ζητῇ
Νὰ πέσῃ νὰ πνιγῇ μέσ' στὸ ποτάμι;

Γιατί ἡ φλογέρα ἀπὸ δικό σου ἁρμὸ
Κι' ἀπ' τὸ κορμί σου τὸ λιγνὸ κομμένη
Λαλεῖ καὶ κλαίει μὲ πίκρα καὶ καϊμὸ
Κι' ὅλο μ' ἀναστενάγμαι' ἀνασαίνει:

—Μὴ μ' ἐρωτᾷς, διαβάτη· εἶνε πικρὴ
Ἡ ἐνθύμησι τοῦ πόνου μου τοῦ πρώτου!
Θαρρῶ πῶς βλέπω ἀκόμα ἐκεῖ ἀντικρὺ
Τὸν Ναζωραῖο ἀπάνω στὸ σταυρό του.

Σ' ἕνα καλάμι μου ψηλὸ πολὺ
Ἔδεσαν βιαστικὰ στεγνὸ σφουγγάρι,
Τὸ πότισαν μὲ ξίδι καὶ χολὴ
Καὶ Τοῦδωκαν νὰ πιῇ, στερνή των χάρι.

Ἀχ! ἀπὸ τότε ἡ ἔρημη θαρρῶ
Πῶς βλέπω ἕνα σφουγγάρι σὰν ἐκεῖνο
Σὲ κάθε μου καλάμι λιγερό,
Κι' ὅλη τὴν πίκρα τῆς χολῆς του πίνω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 112ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 13 Δεκεμβρίου 1908 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 193 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τάπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον εὕσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα τῆς Ἐπιμονῆς, κατὰ τοὺς νέους ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, φέτος πρώτην φορὰν ἐφαρμοζομένους.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀθάνατος Ἑλλάς***, 163 [8+5Ε]. — (Ἰσότιμος: *Ζιλχὰ Χανούμ*, 164 [8+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λιμὴν Χίου*, 153 [8+5Ε].—*Αἱματοκυλισμένη Χώρα*, 151 [7+5Ε].—(Ἰσότιμος: *Πίστις-Πατρίς*, 143 [7+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λευκῆς Ἄλας*, 118 [6+4Ε].—*Τὸ Σβυστὸ μας Καντῆλι*, 129 [6+5Ε].—*Ἀγοροκόριτσο*, 115 [6+5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Αἰγυπτία Βασίλισσα*, 109 [5+4Ε].—*Ἰδανικότης*, 92 [4+4Ε].— *Γλυκοχάραμα*, 83 [4+5Ε].—*Σεμνὸν Ἴον*, 80 [4+5Ε].— *Φιλόπατρις Ἕλλην*, 85 [4+4Ε].—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*, 109 [5+5Ε].—*Ἀθανάτοις Διάκος*, 113 [5+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, 43 [2+3Ε].— *Τετραπέρατος Σπανός*, 48 [2+2Ε].—*Γυμνασιόπαις*, 29 [1+1Ε].—*Πάσχουσα Ἑλλάς*, 31 [1+1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12-15 ἐτῶν.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τερπικέραυνος Ζεύς*, 155 [8+5Ε] — (Ἰσότιμοι: *Δάφνη τοῦ Πηνειοῦ*, 139 [7+4Ε].—*Νικηφόρος Οὐρανός*, 162 [8+5Ε].— *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*, 152 [7+5Ε].—*Ὀλβία*, 140 [7+5Ε].—*Τρελλὸ Ναυτάκι*, 172 [9+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Εὐανθία Μ. Λουκάκη*, 118 [6+5Ε]. — *Ἐνθουσιώδης Κύπριος*, 113 [5+5Ε].— (Ἰσότιμοι: *Νάρκη*, 118 [6+5Ε].— *Κόρη τῆς Μακεδονίας*, 128 [6+5Ε].—*Ἐλεύθερος Ἕλλην*, 124 [6+5Ε].—*Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου*, 122 [6+4Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀφρόεσσα Θάλασσα*, 109 [5+5Ε].— *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος*, 107 [5+5Ε].— *Στοιχειωμένος Βασιλιᾶς*, 111 [5+4Ε]. — (Ἰσότιμοι: *Ἡλιακὴ Ἀκτίς*, 98 [5+5Ε].—*Μικρὸ Διαβολάκι*, 111 [5+5Ε].— *Γαλανὴ Πατρίς*, 111 [5+5Ε].— *Παπαρούνα*, 111 [5+5Ε]. — *Μία τῶν Χαρίτων*, 115 [5+5Ε]. — *Ἀνδριώτης*, 98 [5+4Ε]. — *Ζήτω ἡ Χίος*, 95 [4+4Ε].—*Νηρεύς*, 110 [5+5Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Δοὺξ τῆς Σπάρτης*, 90 [4+4Ε]. — *Φιλὶ τῆς Μάνας*, 55 [2+5Ε]. — *Ἡ Πατρὶς ἐν Κινδύνῳ*, 88 [4+5Ε].—*Ἀρχιπίλοποιος Γερμανός*, 86 [4+4Ε].—*Φαληρικὴ Αὔρα*, 55 [2+3Ε].—*Ἑλληνικὴ Δόξα*, 91 [4+2Ε].—*Ὄνειρον τῆς Κύπρου*, 68 [3+5Ε].—*Μαυροθαλασσίτης*, 68 [3+4Ε].—*Ροδοτάρειος Μικρούλα*, 24 [1+2Ε].—*Παγοδρόμος*, 76 [3+4Ε]. —*Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος*, 63 [3+4Ε].—*Σμυραῖος Κῆρυξ*, 53 [2+4Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κυματίζουσα Θάλασσα*, 34 [1+4Ε]. — *Φρικτὸν Ναυάγιον*, 42 [2+4Ε].—*Ἀήττητος Ἑλληνόπαις*, 28 [1+2Ε].—*Σβυσμένο Ὄνειρο*, 40 [2+2Ε].—*Μυοβόλον Ἴον*, 33 [1+3Ε]. — *Ἀνθοῦσα Ἐλαία*, 28 [1+2Ε]. — *Μία Μέλισσα*, 45 [2+2Ε].— *Αὐστριακὸς Στόλος*, 24 [1+1Ε].—*Ἀτρόμητος Θαλασσοπόρος*, 44 [2+2Ε].—*Ποδάρκης Ἀχιλλεύς*, 39 [1+4Ε].—*Ἠχὼ τοῦ Ταϋγέτου*, 38 [1+3Ε].—*Ἐλπιδοφόρος*, 28 [1+1Ε].

ΤΑΞΙΣ ΜΙΚΡΑ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω.)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἔνδοξον Μέλλον***, 154 [8+5Ε]. — (Ἰσότιμοι: *Γερήνιος Ἱππότης*, 102 [5+5Ε].— *Μικρὸς Δόγης*, 105 [5+5Ε].— *Βασίλισσα τῶν Ζιζανίων*, 140 [7+5Ε].— *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, 97 [5+5Ε].—*Ἑλληνικὴ Θάλασσα*, 153 [8+5Ε]. — *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 130 [6+5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*, 92 [4+2Ε]. — *Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς*, 95 [4+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Νέλσων*, 59 [3+2Ε].— *Μενεξεδένιο Ὄνειρο*, 62 [3+2Ε]. — *Σκόπος*, 58 [3+3Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Νιφάς*, 38 [1+2Ε].— *Καμάρι τῆς Μάνας*, 14 [0+2Ε]. — *Ἀνδρειωμένος Ἕλλην*, 18 [0+1Ε] —*Ρήγας ὁ Φερραῖος*, 26 [1+2Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ προσέτι ὀρθὰς λύσεις, ἀναμιξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, καὶ οἱ ἑξῆς: *Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου*, 16. — *Μάρκος Αὐρήλιος*, 18 [0+1Ε]. — *Μαρία Σ. Ἀναγνώστου*, 4. — *Αὔρα τῆς Νεότητος*, 21 [1+1Ε]. — *Νέος Διογένης*, 5. — *Ἑλληνικὴ Ψυχή*, 21 [1+0Ε].— *Χρυσοκόμης Ἀπόλλων*, 19 [1+1Ε]. — *Ἀστὴρ τοῦ Διός*, 19 [1+1Ε].— *Τετραπέρατος Μυτιληνιός*, 8. — *Τρακατράκα*, 12. — *Χεὶρ Βοηθείας*, 12.— *Καπετὰν Φασαρίας*, 11.— *Ἴαπων Νικητής*, 4. — *Ἄπτερος Νίκη*, 21 [1+1Ε]. — *Ἑλληνικὸν Κῦμα*, 21 [1+1Ε]. — *Ἰωνικὸς Οὐρανός*, 11.— *Ἑλληνόφρων*, 21 [1+2Ε].— *Ἐθνικὸν Κλέος*, 18 [0+1Ε].-- *Ἀνακρέων*, 22 [1+2Ε] —*Σπετσιωτάκι*, 9.— *Ἀλεξάνδρα Ι. Κορκοτζάκη*, 10.— *Ὄνειροπόλος Κρής*, 24 [1+1Ε].—*Κρητικὴ Ἀκρογιαλιά*, 24 [1+2Ε].- *Μικρὸς Πολωνός*, 4.— *Ὄνειρον τῶν Ἑλλήνων*, 13.— *Βυζαντινὴ Ἀηδών*, 9.— *Ροκοβίνος*, 9 [0+1Ε]. — *Γλυκειὰ Ἀμμουδιά*, 7.— *Φαεινὸς Ἀστήρ*, 21 [1+1Ε].—*Ἑλληνικὸν Ὄνειρον*, 21 [1+1Ε].—*Πορνασσός*, 11 [0+1Ε]. —*Γεώργ. Χ. Τσιτσεκλῆς*, 9.—*Διγενὴς Ἀκρίτας*, 14.—*Βάσιγκτων*, 3.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ πρὸς τὸν ἀμελῆ υἱόν του:

— Ποιὸς εἶνε ὁ πρῶτος μαθητὴς στὴν τάξι σου;..

Ὁ υἱὸς προθύμως:

— Εἴμαστε τρεῖς-τέσσαρες!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου

***

Εἰς τὸ τραπέζι ὁ μπαμπᾶς μοιράζει εἰς ὅλους τὸ ὀπωρικόν, καὶ λησμονεῖ νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὸν Τοτόν.

Καὶ ὁ Τοτὸς μὲ παράπονον:

— Εἶσαι, μπαμπᾶ, σὰν τὸ ἐξπρές.

— !!!;;;

— Νά, μόνο στοὺς μεγάλους σταθμοὺς σταματᾷς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

***

Ἡ Ἑλένη, δεικνύουσα μίαν κατατρυπημένην ποδιὰν τῆς ἀδελφῆς της, λέγει ἀστειευομένη:

— Παιδιά, ἰδέτε τὸ τραγικὸν τῆς Ἰουλίας!

Καὶ ὁ μικρὸς Γεῶργος:

— Τραγικὸ τὸ λένε αὐτό; Κολοκύθια! αὐτὸ τὸ λένε ποδιά!

Ἐστάλη ὑπὸ Ἕλλης Γιαννοπούλου

***

Μεταξὺ μικρῶν ἀδελφῶν:

— Πίπη, ἀπόψε εἶδα ὄνειρο πῶς ἤμουν στὸ Ζαχαροπλαστεῖο καὶ ἔφαγα δέκα γλυκά.

— Κ' ἐγὼ πόσα ἔφαγα;

— Μά ἐσὺ δὲν ἤσουν μαζί μου.

Καὶ ὁ Πίπης ἀρχίζει νὰ κλαίῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τοὺς τελευταίους Διαγωνισμοὺς καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των διὰ νὰ τὰς δημοσιεύσω.

Ἑλληνικὴ Θέατης, σοῦ ἔστειλα τὸν «Πρόαντα τὸν Νικίου». Τὸ γράμμα σὸυ περὶ τοῦ μικροῦ Dicky μὲ κατεγοήτευσε. Σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν φιλήσῃς κ' ἐκ μέρους μου, μὲ πολλοὺς χαιρετισμοὺς πρὸς τὴν ἀγαπητήν μας Λήθην.

Φαντάζομαι, *Ἀγριολούλουδό*, τί θαυμάσιο ποῦ θὰ ἦταν αὐτὸ τὸ δεῖπνο στὴ θάλασσα μὲ τὸ φεγγαράκι! Τί καλὰ ποῦ ἔχει τὸ χωριό σας Ταχυδρομεῖον, καὶ ἂς ἀνοίγει μίαν μόνον ὥραν τὴν ἡμέραν. Χάρτην λύσεων ἔστειλα.

Τί εἴπαμεν, *Δειναπαθουμένη Ἑλλάς*; Ἡ Διάπλασις δὲν ἀνακατεύεται εἰς τὰ κομματικὰ τοῦ δημοψηφίσματος. Μπορεῖς βέβαια νὰ κάμῃς συνδυασμὸν μὲ τὸν φίλον σου, ἂν συμφωνήσετε εἰς τὸ ζήτημα τῶν πρωτείων,— ἀλλά, ἰδιαιτέρως, καὶ μὴ μοῦ τὰ γράφῃς.

Τὸ ψευδώνυμόν σου ὑπάρχει σημειωμένον εἰς τὴν συλλογήν σου, *Νάρκη*, ἀλλὰ κάποτε, φαίνεται, δὲν τὸ παρετήρησα καὶ σοῦ ἐδημοσίευσα μίαν ἄσκησιν μὲ τόνομά σου. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, σᾶς παρακαλῶ ὅλους νὰ σημειώνετε τὸ ψευδώνυμόν σας *μὲ μεγάλα γράμματα εἰς τὸ ἐξώφυλλον* τοῦ τετραδίου τῶν Ἀσκήσεών σας, διὰ νὰ τὸ βλέπω ἀμέσως καὶ νὰ μὴ κάμω λάθη.

Ἡ *Διώρυξ τοῦ Σουὲζ* μ' ἐρωτᾷ: «Διατί εἰς τὴν Αἴγυπτον τ' ἀρνιὰ εἶνε ὅλα μαῦρα, καὶ σπανιώτατα βλέπεις κανὲν ἄσπρον· ἐνῷ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε ὅλα ἄσπρα καὶ σπανίως βλέπεις κανὲν μαῦρον;» Ἠούρω κ' ἐγώ; Ὅποιος ξεύρει ἂς ἀπαντήσῃ, κ' εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσω τὴν ἀπάντησίν του εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.

Τὸ *Χρυσὸ Παγώνι* μοῦ στέλνει σήμερα τὸ πρῶτό του «ποίημα». Μοιάζει μᾶλλον μὲ παραμῦθι, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἰδοὺ αὐτό: «Ἡ Μύγα καὶ ὁ Παπαγάλος —Μιὰ φορὰ κ' ἔναν καιρὸ ἦτο ἕνας παπαγάλος, καὶ εἶδε μία μύγα, καὶ τῆς λέγει: "Ἐλά δῶ, μὴ φοβᾶσαι, δὲν σοῦ κάνω τίποτα.—Καὶ ἡ μύγα γελάστηκε καὶ πῆγε. Λοιπὸν καὶ ὁ παπαγάλος τῆς ἔδωκε μία ὡραία χαψιὰ καί... ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μεῖς καλλίτερα.»

Αὐτὴν τὴν παροιμίαν ποῦ λές, *Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία*, τὴν ξεύρω κάπως ἀλλοιώτικα: «Κάθε ἄνθρωπος, λέγει, εἶνε λιγάκι γιατρός, λιγάκι θεολόγος καὶ λιγάκι ποιητής». Γι' αὐτό, βλέπεις, καὶ οἱ ποιητικοί μας Διαγωνισμοὶ εἶνε τόσον πολυζήτητοι. Πέρυσι ἔλαβαν μέρος 150, φέτος πολὺ περισσότεροι.

Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, *Ἀκάνθινε Στέφανε*. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησιν ὡς πρὸς τὴν ἵδρυσιν αὐτοῦ τοῦ Συλλόγου. Ἀπεναντίας σᾶς ὑπερευχαριστῶ ποῦ φαίνεσθε πρόθυμοι καὶ σεῖς νὰ ἐργασθῆτε διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Ἐμπρός λοιπόν, εἰς ἔργον!

Σοῦ ἔστειλα τοὺς τόμους ποῦ παρήγγειλες, *Κωσιάκη Κ.* Ναί, θὰ εὕρῃς πολλὰ ὡραῖα πράγματα μέσα, καὶ πρέπει νὰ εὐχαριστῆς τὸν πατέρα σου ὁ ὁποῖος εἶνε πρόθυμος νὰ σοῦ ἀγοράζῃ τὰ βιβλία ποῦ θέλεις. Τὸ γραμματάκι σου μοῦ ἄρεσε πολύ. Φίλησέ μου τὸν Βαβάκη.

Ἰδολάτρα, ναί, αὐτὸ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου. Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὴν περιγραφὴν τῆς ἐξοχῆς σου, ἡ ὁποία δικαίως συγκρίνεται μὲ τὰς καλλιτέρας τῆς Ἐλβετίας. Καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ Καραγκιόζη μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα πολύ.

Χαίρω ποῦ ἔγινες καλά, *Πριγκίπισσα τοῦ Βυζαντίου*, καὶ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τακτικώτερα. Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν εὑρίσκῃς θέμα ἐπιστολῆς; Ὅπου νὰ γυρίσῃς, κάτι θὰ εὕρῃς. Ἔτσι, ἀπ' αὐτὰ ποῦ βλέπεις, ἀπ' αὐτὰ ποῦ ἀκοῦς, καὶ ἀπ' αὐτὰ ποῦ αἰσθάνεσαι. Εἶνε ὁλόκληρος θησαυρός!

«Δὲν εὑρίσκω λόγους νὰ σὲ συγχαρῶ—μοῦ γράφει τὸ *Γλυκοχάραμα*,-διὰ τοὺς νέους ὅρους τοῦ Δημοψηφίσματος, καὶ δὴ διὰ τὸν ἀπαγορεύοντα τὰ κόμμαται καὶ λοιπὰ ἄσχημα τοῦ περυσινοῦ Διαγωνισμοῦ. Διότι καὶ αἱ ἀντιζηλίαι καὶ αἱ ἔχθραι μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν ὁπωσδήποτε οὔτω θὰ ἐκλείψουν καὶ πολλὰ ἄλλα...»

Καὶ εἰς ἐμέ, *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἑλληνος*, ἔγραψαν τὴν ψευδῆ εἴδησιν τοῦ πνιγμοῦ σου, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὕφος τῆς ἐπιστολῆς ἐνόησα ὅτι πρόκειται περὶ ἀστειότητος. Τὸ ἐπίστευσαν λοιπὸν πολλοί, ἔ; Καὶ πῶς τοὺς ἐφάνη ὅταν σὲ εἶδον ἔξαφνα ζωντανόν;

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γεωργίου Σ. Μεταξᾶ ἐπὶ τριετίαν λειτουργήσασα ἐν Πειραιεῖ Ἑλληνογαλλικὴ Σχολὴ μετ' οἰκοτροφείου, μετεφέρθη φέτος εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς λαμπρὸν οἴκημα ἀπέναντι τοῦ κήπου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν.

Ἡ Σχολὴ αὕτη περιλαμβάνει δύο τμήματα: Τὸ Κλασικὸν τμῆμα (μὲ Ἑλβετικὸν Νηπιαγωγεῖον ἀμφοτέρων τῶν φύλων, Δημοτικόν, Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ τρεῖς Γυμνασιακὰς τάξεις) καὶ τὸ Ἐμπορικὸν Τμῆμα, ἀνώτερον καὶ κατώτερον.

Ἔχει Ἑλβετὸν παιδαγωγὸν καὶ ἄριστους καθηγητάς, ἕλληνας καὶ ξένους. Αἱ ξέναι γλῶσσαι, καὶ ἰδίως ἡ Γαλλική, διδάσκονται ἐν αὐτῇ μεθ' ὅσης ἐπιμελείας καὶ ἡ ἑλληνική. Εἶνε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις τέλειον ἐκπαιδευτήριον, καὶ δέχεται μαθητὰς ἐσωτερικούς, ἡμιμισσίους καὶ ἐξωτερικούς.

Ἡ Ἑλληνογαλλικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν θά-

νοίξῃ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου. Τὰ γραφεῖά της εὑρίσκονται προσωρινῶς εἰς τὴν ὁδὸν Σωκράτους 55. Διὰ πᾶσαν ἔγγραφον αἴτησιν ἀπευθυντέον πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Μεταξᾶν, διευθυντὴν τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς, ὁδὸς Σωκράτους 55, εἰς Ἀθήνας.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁ δὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἢν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : *Νεράϊδα τῆς Λίμνης* κ. (Μ.Ζ.) *Λευκὸν Ρόδον*, κ. (!;) *Παραδείσιον Πτηνόν*, α. (Ν.Ζ.) *Παπουτσωμένος Γάτος*, α. (Η.Π.) *Παπατρέχας*, α. *Ναυτόπουλο τοῦ Νείλου*, α. (Α=;) *Μέλλων Ἀρχιτέκτων*, α. (Γ.Σ.) *Κλάδος Κοτίνου*, α. (Κ.Κ.) *Κλάδος Ἐλαίας*, α. (++) *Μέλισσα τοῦ Ὑμηττοῦ*, κ. (Μ.Σ.) *Ἐθνικὴ Σημαία*, κ. (Ι.Κ.) *Ἑλληνὶς τοῦ Βορρᾶ*, κ. (00) *Γέφυρα τοῦ Νείλου*, κ. *Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς*, κ. *Ἐλλησπόντος*, α. (Κ.Τ.) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* α. (Α.Α.) *Διαβολάκι τοῦ Καΐρου*, α. *Βόρειος Ὠκεανός*, α. (Σ.Τ.) *Βόρειος Πόλος*, α. (Φ.Κ.) *Ἀντίο Μαστέλο*, α. (Ε.Α.) *Ἔνδοξον Σοῦλι*, α. (Μ.Π.) *Ἔναστρος Οὐρανός*, α. (Φ.Δ.) *Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν*, κ. (Τ.Α.) *Γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ*, κ. (Σ.Π.) *Διόνυσος*, α. (+;) *Βοσκοπούλα* κ. (Κ.Κ.) *Γιάννης Ἀγιάννης*, α *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου* α. *Ἀποπτᾶσα Ἐλπίς*, κ. (!;+) *Ἀπολεσθεὶς Παράδεισος*, α. *Δακρύβρεκτος Κρητικὴ Σημαία* κ. (Π.Ζ.) *Δάφνης Κλωνάρι*, κ.

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων : *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (καλὰ ὅλα· νὰ ἤξευρα ὅμως μελετᾷς καὶ κανένα μάθημα τώρα τὰς διακοπάς;) *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἑλληνος* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Ἄγκυραν τῆς Ἐλπίδος* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν αἱ ἱστορίαι μου· τὸ τετράδιον τῶν Μ. Μυστικῶν σοῦ τὸ ἔστειλα τὴν 6 Ἰουνίου·) *Ἀγγελικὴν Λ.* καὶ *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* (ἔλαβα τὸ δελτάριον καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ ποῦ δὲν ξεχνᾶτε τὴν παλαιάν σας φίλην·) *Λόφον τοῦ Γάνου* (ἐλήφθη·) *Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας* (εὐχομαι περαστικά, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν· εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Ἀνδριάντα Παλαιολόγου* (σοῦ ἔστειλα τὸ βραθεῖόν σου καὶ τὰ φυλλάδια ποῦ ἐζήτησες· εὖγε ποῦ ἀναλαμβάνεις μὲ τόσην χαρὰν ἐργασίαν πλησίον τοῦ πατρός σου· ἄ, εἶνε πολὺ εὐτυχῆ τὰ παιδιὰ ποῦ εἰμποροῦν νὰ βοηθοῦν τοὺς γονεῖς των!) *Ἀστέρα τοῦ Βέγα* (κ' ἐδῶ ἐδρόσισεν ὀλίγον ὁ καιρὸς μετὰ μίαν βροχήν·) εἶδες τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» τοῦ Βέρν, ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898; καὶ πόλὺ ἐπίκαιρος τώρα μὲ τὴν ἀνάκαλυψιν τοῦ πόλου·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (στέλνε μου, καὶ ὡς βλέπεις, κάπου-κάπου τὰ δημοσιεύω·) *Μίαν τῶν Χαρίτων* (ἡ ἐπιθυμία σου ἔγινε· ἀλήθεια τί ὡραῖος ποῦ θὰ εἶνε τώρα ὁ Νεῖλος·) *Σεπτεμβρίου Πουλί* (ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήφθη ἐγκαίρως· ἔ, εἴμεθα καὶ τόσο μακρυά! μόλις προχθὲς ἔλαβα τὸ γράμμα σου· μὲ τὰς ἐντυπώσεις τῆς Τριακονταετηρίδος!) *Ποιμενικὴν Φλογέραν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27 Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου :

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΒΙΟΛΙ

Θαυμασία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα

ΔΡΑΧ. 3,50

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Σεπτεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 26 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 12 Ὀκτωβρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

389. Λεξίγριφος.

Ἓν μέλος σου μὲ τἄρθρον του
Στενώτερ' ἂν ἑνώσῃς,
Μέγαν ἀρχαῖον ποιητὴν
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

390. Συλλαβόγριφος.

Ἡ πρώτη συλλαβή μου
Ἀπαγορευτικόν,
Ἡ ἄλλη στοιχειώδη
Σοῦ δίδει φωτισμόν,
Καὶ τ' ὅλον βασιλέα
Ἐκφράζει μυθικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρικτοῦ Ναυαγίου

391. Μεταγραμματισμός.

Αὐτὸ λύτης δυνηθῇ
Βῆτα εἰς φῖ νὰ μεταβάλῃ,
Ἀπὸ κάποιον ποταμὸν
Ἕνα φεῖδι θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Ἀσίας

392. Αἴνιγμα.

Ἄσπρο εἶνε σὰν τυρί,
Καὶ τυρὶ δὲν εἶνε
Βόσκει καὶ στὸν ποταμό,
Ψάρι ὅμως δὲν εἶνε.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῆς Μάννας

393. Ἀστήρ.

* * * Ἀντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε ν' ἀναγινώσκεται καθέτως διάσημος ἀρχαία Βασίλισσα· ὁριζοντίως ἀρχαῖος στρατηγός· διαγωνίως δὲ θαλάσσιον φυσικὸν φαινόμενον καὶ χώρα γνωστὴ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

* * *
* * *
* * *
* * *
* * * P * * *
* * *
* * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

394. Πρόβλημα.

— Πόσω χρονῶν εἶνε, Μπάρμπα-Πᾶνο, ἡ γυναῖκά σου;

— Δὲν ξέρω καλά... ξέρω ὅμως πῶς ἐγὼ ἔχω τὰ διπλᾶ χρόνια τοῦ γυιοῦ μου, ποῦ στὰ 1900 κληρώθηκε στρατιώτης.

— Τί σχέσι ἔχει αὐτό;

— Στάσου νὰ ἰδῇς! Ξέρω ἀκόμα πῶς ἡ γυναῖκά μου περνάει τὸ γυιό μου τὰ *διπλᾶ* ἐκείνων ποῦ περνῶ ἐγὼ αὐτήν. Ἑνόησες τώρα;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆᾶ

395—399 Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ *δύο* συμφώνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις :

νή, Ἴος, οὔ, οἶον, οὖς.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Νικολαΐδου

400. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβή τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν τρομερόν ἑρπετόν :

1, Ἀρχαῖος θεός· 2, Πόλις τῆς Σικελίας· 3, Ρωμαῖος συνωμότης· 4, Μέγας ἰχθύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Ἰδεώδους

401. Φωτηεντόλιπον.

ρχαθ-μὸν ρχν-ποτα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδεώδους

402. Γρῖφος.

I
I ΔΑ I
I ΟΤ I
I

Ἰούδ..

I
I I
I ΔΑ I
I I
I

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 32.

318. Κισσαβος (Κις. Σαῦος.)—319. Ποιμὴν (Πῖ, μήν.)—320. Ρέα-ἔαρ.—321. Μαργαρίτης-μαργαρίτα.

322. ΧΑΙ - ΡΩ - ΝΕΙ - Α
ΡΩ - ΜΥ - ΛΟΣ
ΝΕΙ - ΛΟΣ
Α

323. ΛΕΩΝΙΔΑΣ (ἔως, ὤνια, Νέδων, Ἴσυ, Δίων, ἄνω, σια.)—324. ΑΙΝΕΙΑΣ — ΑΠΟΛΛΩΝ (Ἀφή, Ἤπιος, ΝαΟς, ΕΞκλείδης, Ἰοβόλος, ἈνοίγΩ, ΣτρΑβωΝ.—235. Ἀποδίδετε ὑπηρεσίαν τοῖς πτωχοῖς.—*Τοῖς ἀνοήτοις ἁρμόζει περιφρόνησις* (τὶς ἄνω εἴτ' εἰς ἀρ - μοῖ' ὑπὲρ ἰφρον εἰς εἰς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις μὲ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἐπιθυμῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ *Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος*, *Παλλάδος* καὶ *Ξανθῆς Ἀλεξανδρινῆς*. Διεύθυνσις : Διαμήδην Α. Τσακίρην, Ἡράκλειον (Κρήτης). *(Θ, 293)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. E. Hudaverdoglou, rue Kyrillos, Kadi-keuy, Constantinople. *(Θ,294)*

Δεσποινὶς πτυχιοῦχος τῆς Βιέννης εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, γνωρίζουσα δὲ ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς τὴν Γαλλικήν, Ἀγγλικὴν καὶ Γερμανικήν, ζητεῖ θέσιν οἰκοδιδασκάλου ἢ dame de compagnie. *(Θ,295)*

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Φαίδωνος

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἕκαστον δρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παραπαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.